

som Ministeriet forlanger, saalænge som — det vil jeg sige til, som jeg oftere har tilføiet — ingen bydende Nødvendighed er historisk godtgjort; ja, jeg vil gaae et Skridt videre og sige: saalænge som der fra Ministeriet Side ikke er gjort noget som helst imødekommende Skridt til Rigsdagen (Hør!). Thi det, haaber jeg, skal staae klart for Verden, at Rigsdagen ikke har staaet ved denne Sag stivt og stramt overfor Ministeriet (Hør!). Der er fra Rigsdagens Side fremsat forffjellige Forslag af imødekommende Natur, men Ministeriet har afvist det ene Forslag og det andet; Ministeriet har ikke gjort et eneste Skridt til at komme Rigsdagen imøde (Hør!). Det er dog umuligt, at Ministeriet kan misfjende Vægten af de Betyrninger, der tyngte paa vort Sind i denne Sag; Ministeriet kan ikke være blind for Betydningen af de Grunde, som hindre os fra at tiltræde dets Forslag; men dette, at Ministeriet saaledes har staaet stift og stramt overfor Rigsdagen, har nægtet at gaae ind paa Alt, hvad der har været fremsat, og ikke har gjort noget Skridt for at komme Rigsdagen imøde, det er, mener jeg, et Ansvar, som hviler paa Ministeriet, som det ikke kan afvise, og som det ikke kan tage let.

Der er Ingen, der kan ønske en Gjen-tagelse af Forhandlingerne om Stadeligheden eller Gavnligheden af Arvesfølgeovens Op-hævelse; paa det Stændpunkt, vi nu staae, mener jeg, at der kun kan være Stedet til en kort Erklæring, beregnet for den Enkelte paa at klare for sig. Jeg skal da gjentage, hvad der var mit første Ord ved Behandlingen af denne Sag, om det end egentlig burde være overskødt ved en Sag af denne Natur: at jeg i denne Sag intet Ord har talt, intet Skridt har gjort, ledet af Hensyn til Ministeriet. Ministeriet staaer ganske udenfor min Betragtning (Hør!), Ministeriet er mig i denne Sag aldeles Intet, mit Fædreland er mig Alt (Hør!). Men jeg troer, at hele den Ans-trengelse, der er gjort fra Regjeringens Side, for at faae Danmarks Rige skilt ved dets Arves-lov, og den hele derved foranledigede Forhand-ling, vil erholde en stor historisk Betydning, og derfor ønsker jeg, at Rigsdagstidenden maa bære Vidnesbyrd om, at det ikke har manglet

paa Mænd, som ikke have kunnet komme til anden Overbeviisning, end at denne Svrighed for at faae Kongelovens Arvesfølge ophævet, er et idevarslende Tegn paa Overvægt af en holstenske-gottorpiske-augustenburgske Politikk (Stærk Hysken og Bravo!) over en dansk Politikk, som i denne Overbeviisning have fundet Opfordring til at arbejde denne Politikk imod indtil det Yderste, som ikke have daaret sig ved Illusioner om den Fremtid, der vil være beredt vort Fædreland, dersom vi ikke formaae at afvende det onde Varsel, dersom denne Dags Beslutning skulde overføre Arvesfølgebaandet mellem Danmark og Slesvig, skulde forandre Danmarks Rige i Fremtiden fra et Arverige til et Prætendentrige. Have vi ikke her, i en Rigsdag, sammenfat af lutter danske Mænd og med det styrkende og friske Indtryk af en seierlig Kamp, Mod og Kraft til at staae imod det mindre Tryk; formaae vi ikke, støttede paa vor gode Ret, at staae fast i Freden, ligesom der er staaet fast i Krigen, forat værne om den selvstændige Stilling, der viselig er betrygget ved vor Arveslov, da tør vi ikke vente og ikke forlange, at vore Efterkommere skulle være istand til at modstaae det langt stærkere Tryk, naar engang den danske Throne skal staae som et Stridens Væb mellem forffjellige Prætendenter, støttede fra forffjellige Sider (Hør!). Thi det er den Magt, som ligger i vor Arves-lov, at Prætendenter holdes i tilbørlig Af-stand; men indskrænkes det arvelige Konge-dømme, da fremmane vi selv det Tidspunkt, hvor Prætendenter kunne optræde og strides om Land og Rige (Hør!). Mod enhver Deel i dette Ansvar, være sig ved lydeligt eller ved stilltiende Samtykke, maa jeg forvare mig; og dette skal være mit korte Svar til den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valg-kreds (Monrad) (Hør!). Han har anvist en Vej, hvorved vort Rei skulde tabe sin Betydning eller svinde hen til en ganske ringe Be-tydning; jeg vil ikke følge ham paa denne Vej, men jeg vil kun erindre derom, at der var eet Moment, han lod ude af Betragtningen, jeg vil betegne det med Ordet: Samvittig-hedsmomentet (Stærk Hysken og Bravo!). Men ogsaa i politiske Forhandlinger kan dette